

Esti fényben

Nézem, a gépgyár ablakán
záporként ömlik ki a fény,
mint a rongy fennakad a fán,
vagy bearanyoz arcokat s fém —
vágta vonásokból formál
nyugodt mozdulatot felém.

Künn éj van már a házakban;
az esti váltás csoportja
most porzik az útra, fáradtan
hömpölyög, hogy nyugovóra
térjen, nyomukban ártatlan
árnyak mozdulnak lopózva. —

A gyár tovább rejtelmesen
zsibong, száz csillogó kerék
játszik, forog, rág sebesen
vasat, acélt; s itt a nemzedék
melynek lelkében kegyetlen
gépek szőnek győztes mesét.

Most új történelem az ember,
kinek kezében a mozdulat
titka rejlik s meg se retten,
nyugodt, ha Kelet, vagy Nyugat
nem marad értelmes csendben
s rögtől fárasztók az utak.

Itt, a holnap mindig munkára
lázít, a család, a tudat
tűzéből pattan a szikrája,
gyújt, nincsen helye alkunak;
az izmok rendjét muzsikálja
bennem az esti hangulat.

Eredj ember, pihenni kell,
az éjben tovább zúg a gyár,
ablakán, az est fényt terel
s termő időnk Napra talál,
beragyog elénk a reggel
és bennünk meghal a magány.